

Zuzana Eliášová

Už od druhého semestra na Katedre žurnalistiky FIF UK sa dravo vydala na cestu za svojim snom. Šesť rokov s mikrofónom v ruke prinášala divákovi najsledovanejšej žltó-modrej slovenskej televízie Markíza reportáže z rôznych oblastí. Nezaváhala ani keď sa odhodlala byť mediátorkou informácií medzi verejnou a Československou obchodnou bankou. Bývalá „markizáčka“, dnes hovorkyňa, Zuzana Eliášová, sa však s mikrofónom nerozlúčila. Len ho už držia v rukách iní.

Som spokojný človek

Pár mesiacov sa pohybuje vo svete čísel a termínovaných vkladov. Obľubovali ste veci matematické a aritmetické vždy?

Áno. Vždy som si uvedomovala, že človek potrebuje všeobecný rozhľad.

Hovorkyňa banky. Práca menej dynamická a kreatívna ako doteraz. Mýlim sa?

Nie tak úplne. Som ústami nielen samotnej banky, ale aj celej finančnej skupiny ČSOB, ktorá zastrešuje aj poisťovňu a stavebnú sporiteľňu. Spolu s mojím tímom sa staráme o public relations, čo je určite zaujímavá a dynamická práca, ktorá ma baví a poskytuje mi možnosť sa kreatívne realizovať na viacerých frontoch súčasne.

Prišlo vaše rozhodnutie o odchode z televízie náhle alebo vás spravodajská tvorba jednoducho omrzela?

Prácu redaktorky spravodajstva TV Markíza som mala naozaj rada. No po dvoch rokoch v Teleráne a viac ako šiestich rokoch v spravodajstve prišiel čas na zmenu. Hovorí sa, že veľké zmeny prichádzajú v živote nečakane, a v tomto prípade to platilo doslova. Dostala som ponuku, úspešne absolvovala niekoľko výberových kôl a napokon z hŕstky kandidátov padol výber na mňa. Urobiť zásadnú zmenu v kariére bolo aj tak náročné.

Hlavný dôvod?

Profesijný posun.

A neľutujete?

Nie. Obklopuje ma skvelý tím profesionálov a nová práca ma baví. Na Markízu mám pekné spomienky. Stále sa tam vraciam, aj keď už ako hovorkyňa, približujúca bankovú tematiku divákovi ranného vysielania. Tiež si vždy s radosťou

sadnem pred Televízne noviny a sledujem príspevky bývalých kolegov, z ktorých sú mnohí mojimi priateľmi dodnes.

Postavte prácu hovorkyne a reportérske umenie do ringu. Ktorá u vás vedie?

Každé zamestnanie má svoje čaro. Obe sú odlišné a svojím spôsobom špecifické. Ťažko porovnať... Práca redaktora spravodajstva v televízii bola zaujímavá, no zároveň náročná. Za deväťdesiatsekundovú reportážu je nepredstaviteľné kvantum práce a času.

A ktorá vám poskytuje viac času pre seba?

Určite súčasná. V televízii neexistuje pracovný čas od – do. Jeden deň ste v práci od ôsmej do siedmej večer, ďalší do desiatej... Ak hovoríme o nočnej pohotovosti, výnimkou nie sú ani výjazdy v noci. Podieľala som sa i na ranných správkach, čiže niekoľko dní v mesiaci som nastupovala do práce o piatej ráno. Teraz si viem veci aj plánovať.

Štruktúra vášho pracovného dňa je teda iná, však?

To závisí od toho, čo ma v ten deň čaká. Ak hovoríme o rannom televíznom vysielaní, teraz už z pozície hovorkyne, začínam o šiestej ráno. Ak do vysielania nejdem, prichádzam do práce okolo ôsmej a začínam sa starať o public relations ČSOB Finančnej skupiny. Čiže, napíšem niekoľko tlačových správ, prípadne odpovedám na otázky novinárov a zaoberám sa ďalšími aktivitami súvisiacimi s public relations spoločnosti.

Akú vidinu resetu máte pred očami, keď sa váš pracovný čas končí?

Šport. Po práci si idem väčšinou na hodinku zabehať. Oddýchnem si, prečistím hlavu a potom doma v pohode fungujem. Vypínam tiež pri čítaní, dobrú knihu zhltnem za jeden – dva dni.

Na ktoré zo svojich reportáží nezabudnete?

Ako novinárka som bola pri udalostiach, kde išlo o život. Pri tragických nehodách som zase videla smrť na vlastné oči. Práve tieto zážitky ma naučili vnímať nielen prvoplánové pozlátka, ale tiež reálne životné hodnoty. V pamäti mi utkvela operácia siamských dvojčiat v Detskej fakultnej nemocnici na bratislavských Kramároch. Lekári takmer dvadsať hodín oddeľovali polročných chlapčiek, ktorí boli zrastené bruškami. Operáciu sme spolu so štábom po celý čas v nemocnici sledovali, pravidelne sme sa hlásili so živými vstupmi do spravodajských relácií a blokov. Tento príbeh sledovalo celé Slovensko a všetci držali chlapcom palce. V celom tíme zavládla neuveriteľná radosť, keď ráno lekári vyšli zo sály so slovami, že operácia sa skončila úspešne a deti náročný zákrok prežili. Mám rada aj špecifickú atmosféru volieb, či už prezidentských alebo parlamentných. Počas posledných volieb hlavy štátu sme sa spolu s kolegom hlásili v pravidelných vstupoch z centrály Ivana Gašparoviča, počas parlamentných volieb zase z centrály politickej strany Most-Híd. Skvelou skúsenosťou bola pre mňa i trojtýždňová stáž v najsledovanejšej svetovej spravodajskej tele-

vízii CNN počas volieb amerického prezidenta. Byť súčasťou najsilnejšieho spravodajského tímu bola nielen profesionálna, ale aj ľudská skúsenosť. Spolu s ďalšími dvanástimi novinármi z rôznych kútov sveta sme pripravovali reportáže pre naše domovské televízie, a tiež sme sa pravidelne hlásili v živých vstupoch.

Vráťte sa celkom na začiatok, k prijímacím skúškam na žurnalistiku. Vaša hladina adrenalínu?

Kto mal vedomosti a všeobecný prehľad, nemal sa čoho báť. Ja som mala pred prijímačkami obrovský rešpekt, aj napriek zodpovednej príprave.

Žurnalistika bola prioritou? Alebo ste mali v zálohe aj iné alternatívy?

Bola prioritnou. Prijímačky som úspešne zvládla aj v Nitre a v Trnave, no bratislavská žurnalistika bola tá, ktorú som chcela študovať.

Skráľovalo vás index aj nenávidený FX?

Žiaľ, niekoľkokrát áno. Aj keď som štúdium vždy brala poctivo.

Na prednáškach ktorého pedagóga ste si rada posedeli?

Každý z pedagógov bol pre profesionálnu oblasť prínosom. No rada spomínam na doktora Jána Sanda. Ten nás učil pracovať s hlasom. Doktorka Oľga Škvareninová bola zase skvelou odborníčkou na štylistiku a neverbálnu komunikáciu. Doktorka Mária Follrichová mala k študentom profesionálny, ale zároveň aj veľmi ľudský prístup, čo tiež človeku zostane v pamäti.

Detské povolanie snov?

Smetiarka. Deti sú fascinované vozením sa stojac vzadu na autách a ja som nebola výnimkou. Po tom, čo ma prešlo toto očarenie, som si začala doma vyrábať vlastné časopisy, len tak pre seba. Na strednej škole som už novinársky tvorila a bolo jasné, čo nakoniec zo mňa bude.

Vaše meno nikdy nezdobilo titulnú stranu žiadneho bulvárneho plátku...

Nie som vymetačka večierkov. S výnimkou niekoľkých pracovných, kam som išť musela, ich nevyhľadávam. Necítim potrebu aktívne informovať o svojom živote celé Slovensko. Ctím si svoje súkromie.

V akom zamestnaní by ste sa nikdy nechceli ocitnúť?

Netrúfam si ukázať prstom na žiadne. Každé má niečo do seba...

Čo klasická printová žurnalistika?

Na strednej škole sme so spolužiakami založili časopis, ktorý vychádza na myjavskom gymnáziu dodnes. Sem tam som prispievala aj do regionálnych alebo celoštátnych periódik.

Akými očami sa pozeráte na slovenské médiá?

Sú na úrovni. Ale stáž v CNN mi ukázala, že v našej krajine je stále na čom pracovať.

Máte nejaké úplne šialené sny? Profesionálne alebo osobné?

V budúcnosti plánujem svoje priority rozšíriť o tú najzákladnejšiu – o rodinu. Ale šialené sny? Tie nemám. Ja som spokojný človek.

Veronika Šafáriková

Foto: archív Zuzany Eliášovej